

Daniel Kitabı - Numara Yüz On Üç

Kehanetin Üçlü Uygulamasının Açığa Çıkarılması: Kutsal Kitap bağlamında 11 Eylül 2001'in önemini anlamak

Jeff Pippenger
2024-03-03

Rab, 11 Eylül 2001'de son günlerdeki halkını Yeremya'nın 'eski yolları'na geri götürdüğünde, peygamberliğin üçlü uygulaması kuralını zaten belirlemişti.

RAB şöyle diyor: Yollarda durun, bakın, eski yolları sorun; iyi yolun nerede olduğunu araştırın ve onda yürüyün; böylece canlarınız için rahat bulacaksınız. Ama onlar, "Onda yürümeyeceğiz" dediler. Ayrıca üzerinize gözcüler koydum ve dedim ki: "Borazan sesine kulak verin." Ama onlar, "Kulak vermeyeceğiz" dediler. Yeremya 6:16, 17.

Rab, halkını eski yollara döndürdüğünde, onlar huzur bulacaklardı (son yağmur) ve o zaman bekçilere bir borazan mesajı verildi. Bütün peygamberler son günlerin sonunu en açık biçimde işaret eder; bu yüzden son günlerin borazan mesajı, son borazan, yani yedinci borazan, yani üçüncü "vay" olacaktır.

O'nun son günlerdeki halkı eski yollarda yürümeye başladığında, birinci felaketin özelliklerinin belirli sembolik bir tarihsel lideri (Muhammed) işaret ettiği ve ikinci felaketin de aynı şeyi yaptığı (Osman) anlaşıldı. Ayrıca, ilk dört borazanın her birinin de söz konusu borazanı işaret eden belirli sembolik liderleri olduğu görüldü ve bunun üzerine Usame bin Ladin'in üçüncü felaketin sembolik lideri olduğu anlaşıldı.

Mohammed Arabistan'la özdeşleştirilirdi, Osman Türkiye'deki Osmanlı İmparatorluğu'nun sembolüydü ve Osama bin Laden dünya çapındaki İslami terörü temsil ediyordu; her ne kadar o da, tıpkı Mohammed gibi, Arap olsa da.

Ayrıca birinci felaketin Roma'nın ordularına zarar verdiği, ikinci felaketinse Roma'nın ordularını yok ettiği kabul edildi. 11 Eylül 2001'de, üçüncü felaketin İslam'ının Roma'nın ordusuna (Amerika Birleşik Devletleri'ne) zarar verdiği nokta olarak kabul edildi; ancak Pazar yasası sırasında, Amerika Birleşik Devletleri Kutsal Kitap peygamberliğinin altıncı krallığı olarak sonuna gelirken ve ulusal egemenliğini ejderha, canavar ve sahte peygamberin üçlü birliğine teslim ederken, Roma'nın ordusunu yok edeceği de kabul edildi.

Amerika Birleşik Devletleri'nin, iki güç boynuzuna sahip yeryüzü canavarı olduğu kabul edildi. Yeryüzü canavarının peygamberlikteki başlıca niteliği, kuzudan ejdere dönüşmesidir. Peygamberliğe göre boynuzlar gücü temsil eder ve yeryüzü canavarının gücü, onun iki boynuzu olarak temsil edilen Cumhuriyetçilik ve Protestanlıktı. Ancak şimdi, son günlerde, yeryüzü canavarının iki gücü askerî ve ekonomik güce değişmiştir. 11 Eylül 2001'de, üçüncü felaket olan İslam, yeryüzü canavarının bir sembolü olan yeryüzünü, askerî gücünün sembolü olan Pentagon'u ve ekonomik gücünün sembolü olan New York'taki İkiz Kuleleri vurdu.

Ayrıca, birinci felaketin başlangıç evresi ile ikinci felaketin bitiş evresinin her ikisinin de yüz kırk dört binin mühürlenmesine bir örnek teşkil ettiğinin anlaşılmasıyla, üçüncü felaket geldiğinde, New York'un büyük binaları yıkıldığında, yüz kırk dört binin mühürlenme sürecinin başlamış olduğu da anlaşıldı.

“Şimdi, New York'un bir gelgit dalgasıyla süpürülüp yok edileceğini bildirdiğime dair söz mü geliyor? Ben bunu hiçbir zaman söylemedim. Orada kat üstüne kat yükselen büyük binalara bakarken, 'Rab yeri korkunç biçimde sarsmak üzere ayağa kalktığına ne dehşet verici sahneler yaşanacak! O zaman Vahiy 18:1-3'ün sözleri yerine gelecektir' dedim. Vahiy'in on sekizinci bölümünün tümü, yeryüzünün üzerine gelmekte olana dair bir uyarıdır. Fakat New York'un başına özellikle ne geleceğine ilişkin bana verilmiş özel bir ışık yoktur; yalnızca şunu biliyorum ki, bir gün oradaki büyük binalar Tanrı'nın kudretinin döndürmesi ve altüst etmesiyle yıkılacaktır. Bana verilen ışıktan biliyorum ki, dünyada yıkım vardır. Rab'den gelecek tek bir söz, O'nun kudretli gücünün tek bir dokunuşu, ve bu devasa yapılar çökecektir. Öyle sahneler yaşanacaktır ki, onların dehşetini tasavvur edemeyiz.” Review and Herald, 5 Temmuz 1906.

'''Dünyadaki yıkım', İslam'ın karakteridir, çünkü onun karakteri Vahiy 9:11'de Apollyon ve Abaddon olarak tasvir edilir."''

Ve onların üzerinde, dipsiz çukurun meleği olan bir kral vardı; İbranice dilinde adı Abaddon'dur, fakat Yunanca dilinde adı Apollyon'dur. Vahiy 9:11 (DOKUZ ON BİR).

İslam'ı yöneten kralın, hem İbranice hem de Yunanca iki adla temsil edilen adı ya da karakteri “ölüm” ve “yıkım” anlamına gelir; bu, New York'un büyük binaları yıkıldığında, 11 Eylül 2001'de ortaya çıktı. O anda Vahiy kitabının on sekizinci bölümünün 1-3. ayetleri yerine gelmeye başladı.

Tekvin kitabında İslam'ın “vahşi adamı”ndan ilk kez söz edilirken, ayette “vahşi adam” olarak çevrilen “vahşi Arap eşeği” karşılığı İbranice sözcüğün kullanıldığı anlaşıldı. İslam'ın sembolü at ailesidir ve Vahiy kitabının dokuzuncu bölümünde de bir savaş atı olarak temsil edildi. Tanrı'nın halkına “değiştirilmemesi gerektiği” bildirilen Habakkuk'un kutsal tablolarında da İslam savaş atlarıyla temsil edildi.

RAB'bin meleği ona dedi: “İşte, gebe kaldın ve bir oğul doğuracaksın; onun adını İsmail koyacaksın; çünkü RAB çektiğin sıkıntıyı işitti. Ve o yabancı bir adam olacak; onun eli herkese karşı, herkesin eli de ona karşı olacak; ve bütün kardeşlerinin karşısında yaşayacaktır.” Yaratılış 16:11, 12.

İsmail'in doğumundan ilk söz edilişi bir “kısıtlama” ile ilişkilendirilmişti; bu da İslam'la ilişkilendirilen temel bir sembol haline geldi.

Şimdi Avram'ın karısı Saray ona çocuk doğurmamıştı; adı Hacer olan bir Mısırlı cariyesi vardı. Saray Avram'a dedi: “Bak şimdi, Rab beni çocuk doğurmaktan alıkoydu; sana yalvarırım, cariyemin yanına gir; belki onun aracılığıyla çocuk sahibi olabilirim.” Ve Avram Saray'ın sözünü dinledi. Yaratılış 16:1, 2.

Tam da İslam'ın ilk kez anıldığı yerde, İsmail'in doğumuyla temsil edilen teslimiyet vurgulanır. Teslimiyet, İslam dininin temel bir kavramıdır. "İslam" sözcüğü, "barış" anlamına gelen "salaam" ve "teslim olmak" ya da "boyun eğmek" anlamına gelen "aslama" adlı iki Arapça kelimeden türetilmiştir. İslam, inananların hayatın her alanında iradelerini Allah'ın (Tanrı'nın) iradesine teslim etmeleri gerektiğini öğretir. Sara, İbrahim'i Hacer'i alması ve Hacer'den İsmail'in doğması için teşvik etmekle kötü bir karar verdiğini fark edince, Hacer'e sert davranmak için İbrahim'den izin aldı; bu da Hacer'in İbrahim'in evinden kaçmasına yol açtı. Orada bir melekten bir mesaj aldı.

Ama Avram Saray'a, "Bak, cariye senin elinde; ona uygun gördüğün gibi yap" dedi. Saray ona sert davranınca, o da onun önünden kaçtı. Rab'bin meleği onu çölde, Şur yolundaki bir su pınarının yanında buldu. Ve ona dedi: "Hacer, Saray'ın cariyesi, nereden geliyorsun ve nereye gidiyorsun?" O da, "Hanımım Saray'ın önünden kaçıyorum" dedi. Rab'bin meleği ona dedi: "Hanımına dön ve onun elinin altında boyun eğ." Rab'bin meleği ona dedi: "Soyunu öyle çoğaltacağım ki sayılmayacak kadar çok olacak." Rab'bin meleği ona dedi: "İşte hamilesin; bir oğul doğuracaksın ve adını İsmail koyacaksın; çünkü Rab sıkıntını işitti. O vahşi bir adam olacak; eli herkese karşı olacak, herkesin eli de ona karşı olacak; ve bütün kardeşlerinin karşısında yaşayacak." Yaratılış 16:6-12.

İslam'ın dizginlenmesi, İslam dininin karakterini temsil eden "teslimiyet" ve İslam'ın rolü, İsmail'in ilk anılışında bir aradadır ve Vahiy'deki üç "vah" tarafından temsil edilen İslam'ın peygamberî DNA'sını temsil ederler. Rab, halkını Yeremya'nın eski yollarına getirdiğinde, Vahiy'in yedinci bölümünde dört melek tarafından dizginlenen "dört rüzgârın" özellikle İslam'ın dört rüzgârı olduğunu da fark ettiler.

"Melekler, kopup kurtulmaya ve bütün yeryüzünün üzerine atılmaya çalışan, yolunda yıkım ve ölümü getiren öfkeli bir at olarak tasvir edilen dört rüzgârı tutuyor." Manuscript Releases, 20. cilt, 217.

Yüz kırk dört binin mühürlenmesi tamamlanırken "dizginlenen" "dört rüzgâr" ile İslam'ın "öfkeli atı", "yol"larında "ölüm ve yıkım"ı (Abaddon ve Apollyon) taşırlar. Hagar üzerine konan kısıtlama nasıl o kehanet niteliğini İslam'ın sembolüne yerleştirdiyse, dört rüzgâr ile öfkeli atın her ikisi de kısıtlanmıştır ve bu gerçeklik temel alınarak ilk felaketin başlangıcının, Abubakar'ın tarihî emriyle temsil edilen İslam üzerindeki bir kısıtlamayı işaret ettiği anlaşılmıştır.

Onlara, yeryüzündeki çimene, hiçbir yeşil şeye ve hiçbir ağaca zarar vermemeleri; ancak alınlarında Tanrı'nın mührü bulunmayan insanlara zarar vermeleri emredildi. Vahiy 9:4.

Satır üzerine satır, üç belanın üçlü uygulandığında birinci belanın başlangıcıyla üst üste getirilen ikinci belanın başlangıcı, dört meleğin serbest bırakılışını işaret eder; bunlar da ayette İslam'ın ikinci büyük cihadının serbest bırakılışını temsil eder.

Borusu olan altıncı meleğe şöyle denildi: "Fırat adlı büyük ırmakta bağlı bulunan dört meleği salıver." Vahiy 9:14.

Bu nedenle, üçüncü belanın başlangıcında İslam'ın hem salıverileceği hem de dizginleneceği anlaşıldı; bu da Sister White'in bizzat tanıklığıdır.

O sırada, kurtuluş işi sona ererken, yeryüzüne sıkıntı gelecek ve uluslar öfkelenecek, fakat üçüncü meleğin işini engellememeleri için dizginlenecekler. O zaman 'son yağmur' ya da Rab'bin huzurundan gelen ferahlık gelecek; üçüncü meleğin gür sesine güç vermek ve son yedi bela döküldüğünde ayakta durabilmeleri için azizleri hazırlamak üzere. Erken Yazılar, 85.

İslam'ın tarihsel kaydı incelendiğinde, birinci belâ dönemindeki Arap İslamı'nın savaşları ve başarılarının İslam'da "birinci büyük cihat" olarak anlaşıldığı ve dört melek salıverildiğinde başlayan Osmanlı İmparatorluğu'nun savaşlarının ise İslam'da "ikinci büyük cihat" olarak anlaşıldığı görüldü. Üçlü uygulamayla uyumlu olarak İslam, üçüncü ve son büyük cihadın 11 Eylül 2001'de başladığına inanır. William Miller'ın bir zamanlar yazdığı gibi, "Tarih ve peygamberlik birbirleriyle uyur."

Bir serbest bırakma ve eşzamanlı dizginlemenin, birinci ve ikinci "vay"ların başlangıçtaki peygamberlik çizgilerinin birbirinin üzerine konulmasıyla temsil edilen "satır üzerine satır" uygulaması, Peygamberlik Ruhu tarafından kusursuz biçimde doğrulandı ve İslam'ın 11 Eylül 2001'de vurmasının hemen ardından Başkan George W. Bush, teröre karşı savaşını başlatarak İslam üzerinde dünya çapında bir dizginleme uyguladı. İslam'ın "öfkeli atı"nın aynı anda serbest bırakılması ve dizginlenmesi Kutsal Kitap, Peygamberlik Ruhu ve ayrıca tarih tarafından doğrulandı.

Kuzu'yu izleyerek Millerci eski yollara geri dönenler, "dinlenme"yi, yani geç yağmuru bulurlar; Kardeş White bunun, uluslar öfkelenildiğinde fakat kontrol altında tutulduğunda başladığını belirtir; tıpkı 11 Eylül 2001'de olduğu gibi.

O sırada, kurtuluş işi sona ererken, yeryüzüne sıkıntı gelecek ve uluslar öfkelenecek, fakat üçüncü meleğin işini engellememeleri için dizginlenecekler. O zaman 'son yağmur' ya da Rab'bin huzurundan gelen ferahlık gelecek; üçüncü meleğin gür sesine güç vermek ve son yedi bela döküldüğünde ayakta durabilmeleri için azizleri hazırlamak üzere. Erken Yazılar, 85.

"Kuzu"yu takip ederek Millerci eski yollara geri dönenler, "dinlenme"yi bulurlar; bu, son yağmurdur ve Kardeş White, bunun Vahiy'in on sekizinci bölümündeki kudretli meleğin 11 Eylül 2001'de indiğinde başladığını belirtir.

"Son yağmur, Tanrı'nın halkının üzerine yağacaktır. Güçlü bir melek gökten inecek ve bütün yeryüzü onun görkemiyle aydınlanacaktır." Review and Herald, 21 Nisan 1891.

O kudretli melek, New York'un binaları yıkıldığında indi, yüz kırk dört binin mühürlenmesi başladı ve son yağmur çiselemeye başladı. Yeremya'nın eski yollarına geri götürülen ve "dinlenme"yi, yani son yağmuru bulanlar, daha sonra Yeşaya'nın "dinlenme ve ferahlatma"sının da son yağmur olduğunu, fakat bunun aynı zamanda 11 Eylül 2001'de Tanrı'nın halkının, özellikle de "Yeruşalim'e hükmeden" "alaycı adamların" karşısına çıkan imtihanın tanımlanması olduğunu fark ettiler. İmtihanın iki yönlü olduğunu anladılar; çünkü bu, üçüncü "vay"ın İslam mesajını temsil ediyordu ve en az bunun kadar önemlisi, son yağmur mesajını tesis eden Kutsal Kitap metodolojisini de temsil ediyordu.

Onlara şöyle dedi: Yorgunu dinlendirecek rahat budur; ferahlık da budur. Ama dinlemek istemediler. Ama Rab'bin sözü onlara buyruk üstüne buyruk, buyruk üstüne buyruk; satır üstüne satır, satır üstüne satır; biraz burada, biraz orada oldu; öyle ki gidip geriye düşünler, kırılınsınlar, tuzağa düşünler ve yakalansınlar. Bu nedenle, Yeruşalim'deki bu halka hükmeden alaycı adamlar, Rab'bin sözünü işitin. Yeşaya 28:12-14.

Eski yollarda yürümek, Tanrı'nın son günlerdeki halkının, "Adventist halkın deneyimini tasvir eden" on bakire benzetmesinin, yüz kırk dört binin mühürlenme zamanı sırasında "harfi harfine" tekrarlanacağını görmesine imkân verdi. Benzetmenin ilk kez yerine geldiği döneme ilişkin tarihsel tanıklık, Habakkuk'un ikinci bölümünün benzetmeyle doğrudan bağlantılı ve onun bir parçası olduğunu gösterdi. Bu nedenle Habakkuk'un ikinci bölümündeki "tartışma", alaycı insanların dinlemeyi reddettikleri rahat ve ferahlamanın sınavını temsil ediyordu. Sadık Kutsal Kitap öğrencileri eski yolları araştırmaya devam ettikçe, yalnızca on bakire benzetmesi ile Habakkuk'un ikinci bölümünün aynı peygamberlik bildirisi olduğunu değil, Hezekiel'in on ikinci bölümünün de öyle olduğunu fark ettiler.

Ayrıca Hezekiel'in peygamberliğinin bir bölümü de imanlılar için güç ve teselli kaynağıydı: 'Rab'bin sözü bana geldi: İnsanoğlu, İsrail ülkesinde, "Günler uzadı ve her görüm boşa çıkıyor" diye söylediğiniz o atasözü nedir? Bu yüzden onlara de ki: Rab Tanrı şöyle diyor: . . . Günler yakındır ve her görümün sonucu . . . Ben konuşacağım ve konuştuğum söz gerçekleşecek; artık daha fazla gecikmeyecek.' 'İsrail halkı şöyle diyor: Onun gördüğü görüm çok uzak günlere aittir ve uzak zamanlar hakkında peygamberlik ediyor. Bundan dolayı onlara de ki: Rab Tanrı şöyle diyor: Artık sözlerimden hiçbiri geciktirilmeyecek; söylediğim söz ise yerine getirilecek.' Hezekiel 12:21-25, 27, 28." Büyük Mücadele, 393.

Yüz kırk dört binin mühürlenme dönemi, 1840'tan 1844'e kadar olan Advent hareketi tarafından temsil edildiği üzere, son günlerde "her görümün etkisi"nin "gerçekleşeceği" zaman dilimini temsil eder. Birinci vayın peygamberî tarihi, ikinci vayın peygamberî tarihi üzerine bindirildiğinde, üçüncü vayın peygamberî tarihini tanımlar; ki bu da yüz kırk dört binin mühürlenmesinin peygamberî tarihidir. Bu aynı zamanda 1840-1844 dönemidir. Bu aynı zamanda, Antlaşma'nın Habercisi için yolu hazırlayan habercinin işinin tamamlandığı dönemdir. Bu, yeryüzü canavarının iki boynuzunun altıncıdan, "yediden olan" "sekizinci"ye bir geçişten geçtiği dönemdir. Bu, Vahiy'in on birinci bölümünde iki peygamberin sokakta öldürüldüğü dönemdir.

Ne var ki aynı derecede önemli olan bir başka gerçek de şudur: Tanrı'nın sözünün asla boşa çıkmaması ve bütün peygamberlerin başka herhangi bir dönemden daha çok son günlerden söz ettikleri ilkesiyle birlikte, 11 Eylül 2001'de "peygamberlik günleri yakındır"; Tanrı'nın söylediği "sözler" "yerine gelecektir" ve "artık daha fazla uzatılmayacaktır."

1863'teki isyan, Laodikya Adventizmini hepsi ölünceye kadar çölde dolaşmaya mahkûm etti. Rab, Kadeş'te kadim İsrail ile yaptığı gibi, 11 Eylül 2001'de o tarihe geri döndü.

Kadeş'e ilk ziyaret, on casusun isyanına yol açtı ve çölde dolaşma dönemini başlattı. Kırk yılın sonunda Kadeş'e döndüler ve orada Musa, Kaya'ya ikinci kez vurdu ve Vadedilmiş Topraklar'a girmesi engellendi; ama onlar Yeşu ile birlikte oraya girdiler. 11 Eylül 2001, son nesli belirlen ve

Tanrı artık Sözü'nü uzatmayacaktır.

Bu gerçeği bir sonraki makalede ele alacağız.

İsrail'in çöldeki yaşamının tarihi, Tanrı'nın İsrail'inin yararı için, zamanın sonuna dek kayda geçirilmiştir. Tanrı'nın çölün gezginlerine ilişkin işleri—onların ileri geri tüm yürüyüşlerinde, açlık, susuzluk ve yorgunluğa maruz kalışlarında ve onları rahatlatmak için O'nun gücünün çarpıcı tezahürlerinde—her çağdaki halkı için uyarı ve öğretiyle yüklü ilahi bir meseldir. İbranilerin çeşitli deneyimleri, Kenan'daki vaat edilen yurtları için bir hazırlık okulu niteliğindedir. Tanrı, bu son günlerde halkının alçakgönüllü yüreklerle ve öğrenmeye açık ruhlarla kadim İsrail'in içinden geçtiği ateşli sınavları gözden geçirmesini ister ki, göksel Kenan'a hazırlıklarında eğitilsinler.

Tanrı'nın buyruğu üzerine vurulup yaşayan sularını fışkırtan kaya, helak olmakta olan insanın kurtuluşu için kanıyla bir pınarın açılması amacıyla vurulup yaralanan Mesih'in bir simgesi idi. Nasıl ki kaya bir kez vurulmuştu, aynı şekilde Mesih de 'birçoklarının günahlarını taşımak için bir kez sunulacaktı.' Ne var ki Musa Kadeş'te düşüncesizce kayaya vurduğunda, Mesih'in o güzel simgesi bozuldu. Kurtarıcımız ikinci kez kurban edilecek değildi. Büyük sunu yalnız bir kez yapıldığı için, lütfunun bereketlerini arayanların yapması gereken tek şey, İsa'nın adıyla istemek—pişmanlık dolu duada yüreğin isteklerini dökmektir. Böyle bir dua, Orduların Rabbi'nin önüne İsa'nın yaralarını getirir; o zaman da, susayan İsrail için akan yaşayan suyla simgelenen hayat veren kan yeniden akacaktır.

İnsanın ilahi onaya erişmeyi umabilmesi ancak Tanrı'ya yaşayan bir imanla ve O'nun buyruklarına alçakgönüllü bir itaatle mümkündür. Kadeş'teki o büyük mucize sırasında, halkın bitmek bilmeyen homurdanmaları ve isyanlarından yorulan Musa, Her Şeye Gücü Yeten Yardımcısı'ndan gözünü ayırdı; 'Kayaya konuşun ve o sularını akıtacaktır' buyruğuna kulak asmadı; ve ilahi güçten mahrum kalınca, öfke ve insani zayıflık sergileyerek sicilini lekeledi. Görevinin sonuna dek temiz, sarsılmaz ve bencil olmayan bir şekilde ayakta durması gereken ve durabilecek olan adam, sonunda yenildi. Tanrı, İsrail topluluğunun önünde onurlandırılabilirdiği ve adının yüceltilebileceği yerde, saygısızlığa uğratıldı.

"Musa hakkında derhal verilen hüküm son derece yaralayıcı ve küçük düşürücüydü - asi İsrail ile birlikte Şeria'yı geçmeden önce ölecekti. Ama insan, Rab'bin kuluna yalnız o tek suç yüzünden sert davrandığını ileri sürebilir mi? Tanrı, o zaman yaşayan başka hiçbir insanı onurlandırmadığı ölçüde Musa'yı onurlandırmıştı. Onu defalarca haklı çıkarmıştı. Dualarını işitmiş ve bir insanın dostuyla konuştuğu gibi onunla yüz yüze konuşmuştu. Musa'nın eriştiği ışık ve bilgiye orantılı olarak suçluluğu artmıştı." Signs of the Times, 7 Ekim 1880.